

Blagor Tebi, blagi Andrej! Našel si pokoj in mir, kojega si tu zastonj iskal ter uživaš plačilo v rajskih višavah za vse grenke ure, ki si jih preživel v tej solzni dolini!

„Pač blagor, blagor Tebi,
Tam dobro je za Te!“

— — — — —

Naši dopisi.

Iz Ljubljane. († A. Praprotnik.) Dne 4. t. m. je bila sv. maša zadušnica za pokojnega A. Praprotnika v župni cerkvi sv. Petra v Ljubljani, ko je daroval č. g. župnik M. Malenšek ob azistenci domačih gospodov kapelanov. Maše so se udeležili poleg obitelji in bližnjih sorodnikov pokojnika tudi mestni učitelji in mnogo tovarišev z dežele, med njimi tudi ud c. kr. dež. šolskega sveta g. nadučitelj Iv. Pezdíč. Ko so pevci pod vodstvom g. Adamiča zapeli tužno doneč P. Angelik Hribarjev „Requiem“, so nam solze zalivale obraz, spominjajoč se preblagega pokojnika, kajti z njim izgubili smo najzaslužnejšega slovenskega ljudskega učitelja. Poleg obitelji, ga bodo pogrešali tudi reveži, kajti nikdar ni šel mimo prosjaka, da bi mu ne bil podaril par krajcarjev. Narod slovenski izgubil je s Praprotnikom najzvestejšega sina in katoliška cerkev pa naj bolj udanega vernika. Med njegovimi raznimi in mnogobrojnimi lastnostmi in čednostmi, ga je dičila posebno tudi ta, da je razumel kot šolski vodja podredjeno mu učiteljstvo v najlepši slogi voditi, kajti pod njegovim vodstvom je ni bilo nikdar nesloge med učiteljstvom. Vsi so ga ljubili, prav kakor svojega blagohotnega očeta. Posnemajmo ga!

Kako je A. Praprotnik živel za šolo, nam pričajo še zadnji dnevi njegovega življenja, ko je ležal v nezavesti. Ves ta čas je govoril vedno o šoli ter poučeval v duhu nedolžne otročičke. Predno je postal nezavesten, se je pustil še jedenkrat izpovedati in prevideti. In ko je prejel sv. popotnico je zadovoljno vzdihnil: „Gospod, zdaj pa lahko pustiš svojega hlapca umreti!“

Preginljivo se je poslavljaj tudi od svojih otrok. Vsakemu posebej je dal še zadnji nauk ter na to vsacega posebej blagoslovil, zagotavljač vse, da bode duh njegov vedno med njimi. Iskreno se je poslovil tudi od svojega brata Franceta ter mu iz dna srca izdihnil: Francé, Bog te obvaruj! To so bile zadnje njegove besede.

Praprotnik je bil v življenji posebno vnet čestilec Marijin. Za časa bolezni je vedno molil litanije Matere Božje. Zato mu je pa Ona tudi izprosil srečno in lahko zadnjo uro. Jel je nekoliko bolj tiho in redkeje dihati in brez posebnega trpljenja je mirno v Gospodu zaspal — v rokah svoje najstarejše hčerke Marice.

Bodi mir in pokoj njega blagi in plemeniti duši!

Vestnik.

Društvu za zgradbo učiteljskega konvikta je podaril učitelj, ki ne mara imenovan biti, namesto venca A. Praprotniku 10 K. Tovariši! Prepričani smo, da bi marsikdo rad položil na Praprotnikov grob kako cvetljico in še marsikdo bi se bil rad udeležil njegovega pogreba, pa mu oddaljenost od Ljubljane in druge razmere tega niso dopuščale. Gotovo se pa dostojneje in lepše ne moremo spominjati pokojnega našega voditelja, če darujemo njemu v spomin par kron za učiteljski konvikt. Mi bodedo imena darovateljev objavljali v svojem listu.

Uredn.